

[Fiskeriministeren.]

betydeligt lavere indtægter end opsparingen for 1950—51. Dette betyder naturligvis ikke, at der altid kan dispenseres fra bunden opsparing for 1951—52, når opsparingen kun andrager de nævnte små beløb. Meningen er, at der også i sådanne tilfælde må foretages en nærmere undersøgelse af den opsparingspligtiges forhold, før afgørelsen træffes.

Som et eksempel på de tilfælde, hvor dispensation kan gives, nævner loven det, at den opsparingspligtige kan påvise, at han inden den 1. oktober 1950 har forpligtet sig til præstationer af opsparingsmæssig karakter, såsom udgifter til livsforsikring og afdrag på gæld i et omfang, der virker ekstraordinært tyngende i forhold til indkomstens størrelse. Det vil dog ikke af myndighederne blive krævet, at forpligtende dokument er udstedt inden den 1. oktober 1950. Det er tilstrækkeligt, at den opsparingspligtige inden denne dato ved sine dispositioner faktisk har bundet sig selv til at påtage sig de pågældende forpligtelser.

Det er ikke nok for meddelelse af dispensation, at de ydelser, den pågældende har forpligtet sig til at præstere, er usædvanligt store i forhold til, hvad personer med lignende indkomster ellers præsterer af opsparing. Ydelserne skal være ekstraordinært tyngende i forhold til indkomstens størrelse i det år, hvori opsparingen skal erlægges. Det må i hvert enkelt tilfælde komme an på, om det under hensyn til lovens forbrugsbegrænsende formål må siges at være et rimeligt krav til ham, at han tilvejebringer opsparingsbeløbet gennem en nedbringelse af sit private forbrug.

Som et andet eksempel på tilfælde, hvor der kan gives dispensation, nævner loven, at den opsparingspligtiges indkomst efter udløbet af det til grund for ansættelsen for skatteåret 1951—52 liggende regnskabsår er undergået en meget væsentlig nedgang.

For at dispensation skal kunne gives, må indtægtsnedgangen ikke være af forbigående karakter, hvorved forstås, at den kun varer ved en kortere tid indenfor det år, hvori den bundne opsparing skal erlægges. Men som hovedregel kan fastslås, at såfremt der efter forholdene på det tidspunkt, da den bundne opsparing skal erlægges, kan bevilges lempelse i de ordinære skatter, f. eks. på grund af arbejdsløshed, arbejdsdeling, sygdom, indkaldelse til militærtjeneste eller helt eller delvis bortfald af hustruindtægt, vil der normalt kunne fritages for bunden opsparing, og det tilføjes i vejledningen, at selvom lempelse af de ordinære skatter ikke

vil være tilstrækkeligt motiveret i sådanne tilfælde, vil der dog kunne være grundlag for fritagelse for bunden opsparing, når udredelsen af denne må antages at ville overstige den pågældendes økonomiske bæreevne. Altså, når indtægten er gået så langt ned, at der kan bevilges lempelser i de ordinære skatter, kan der som hovedregel automatisk bevilges bortfald af den bundne opsparing, og tillige kan der, selvom der ikke kan motiveres en lempelse i de ordinære skatter, når udredelsen af den bundne opsparing må antages at overstige den pågældendes økonomiske bæreevne, være tale om henstand eller bortfald.

Ifølge bekendtgørelsen vil der bl. a. også kunne blive tale om dispensation fra den bundne opsparing i tilfælde, hvor den opsparingspligtige har udgifter til uddannelse, opdragelse eller underhold af børn. For børn under 16 år vil der normalt ikke kunne gives lempelse, og for børn på 16 år og derover vil det ligesom med hensyn til udgifter af opsparingsmæssig karakter blive krævet, at udgifterne til deres uddannelse m. v. er ekstraordinært tyngende.

Under de foretagne drøftelser blev også nævnt tilfælde, hvor den opsparingspligtige på grund af boligmangel har måttet sætte sig for en relativ høj husleje, samt tilfælde, hvor den opsparingspligtige, der har bygget, står i den situation, at han på grund af lavere kurser må skaffe et ekstra beløb til byggeriet. Reglen må her være den, at de anførte forhold ikke i sig selv kan begrunde dispensation fra bunden opsparing. For at dispensation skal kunne gives, må det kræves, at udredelsen af den bundne opsparing vil overstige den pågældendes økonomiske bæreevne, og også her må naturligvis fastholdes det grundsynspunkt, at når vedkommende har ekstraordinært stor indtægt eller ekstraordinært stor formue, kan disse forhold ikke begrunde nogen fritagelse.

Ifølge loven er det finansministeren, der træffer afgørelse af andragerer om dispensation fra den bundne opsparing, men loven bestemmer også, at finansministeren kan bemyndige andre myndigheder til under skattedepartementets tilsyn at udøve dispensationsbeføjelserne indenfor de af ham fastsatte grænser og efter nærmere af ham givne regler.

I henhold hertil har finansministeren bemyndiget amtsligningsinspektørerne til indenfor størstedelen af det her henhørende område at træffe afgørelse af de indgivne andragerer; for København, Frederiksberg og Gentofte er bemyndigelsen dog givet til de pågældende skattemyndigheder. De truffe